

Ο γέροντας μιλούσε Ελληνικά και ο αλλοδαπός μιλούσε Αγγλικά

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

«Πνευματικό τέκνο του οσίου Παΐσιου διηγείται: “Πέρασα στο Αρχονταρίκι του Γέροντα Παΐσιου και βρήκα έναν αλλοδαπό επισκέπτη. Μέχρι να ετοιμάση ο Γέροντας το κέρασμα, με τα λίγα Αγγλικά που ήξερα, πιάσαμε τη συζήτηση και μου είπε ότι χθες βράδυ ήρθε αργά. Καθυστέρησε, γιατί έχασε τον δρόμο, πέρασε η ώρα και ο Γέροντας τον φιλοξένησε. Στην αρχή δεν μπορούσαν να συνεννοηθούν. Ο Γέροντας τον άφησε για δέκα λεπτά (φαίνεται έκανε προσευχή) και μετά συνεννοούνταν χωρίς καμιά δυσκολία. Ο Γέροντας μιλούσε Ελληνικά και ο αλλοδαπός Αγγλικά αλλά καταλάβαινε ο ένας τον άλλον”» (Ιερομ. Ισαάκ, Βίος Γέροντος Παΐσιου του Αγιορείτου, Άγιον Όρος).

Το γεγονός της Πεντηκοστής, κατά το οποίο το σταλόν υπό του Κυρίου Ιησού Χριστού Άγιον Πνεύμα στους αποστόλους και μαθητές Του με τη μορφή πυρίνων γλωσσών σφράγισε τη ζωή της Εκκλησίας ώστε η Πεντηκοστή να θεωρείται η γενέθλια ημέρα της, είναι συγκλονιστικό. Το Άγιον Πνεύμα έκτοτε είναι Εκείνο που ενεργεί τα θαυμάσια της σωτηρίας του ανθρώπου στον κόσμο, που σημαίνει ότι κάθε τι στην Εκκλησία επιτελείται με τη δύναμη και την ενέργειά Του - στην πραγματικότητα ενέργεια όλου του Τριαδικού Θεού - όπως εξίσου κάθε τι που συντελεί στην έλξη προς τον Θεό του καλοπροαίρετου ανθρώπου όπου γης είναι δικό Του έργο. Ο Θεός μας εργάζεται αδιαλείπτως χωρίς κενά και διαστήματα για να μας κερδίσει εντελώς και ολοκληρωτικά. «Ο Πατήρ μου έως εργάζεται, καγώ εργάζομαι» βεβαίωσε ο Κύριος.

Κι είναι γνωστό ότι η επιφοίτηση του Πνεύματος Αυτού την Πεντηκοστή συνοδεύτηκε από πλήθος παραδόξων σημείων που φανέρωναν το εξαιρετικό της παρουσίας Του, όπως για παράδειγμα το κήρυγμα των Αποστόλων στους συναθροισμένους ανθρώπους της Ιερουσαλήμ, το οποίο ενώ γινόταν στη γλώσσα των Αποστόλων, κατενοείτο και από τους αλλοδαπούς, το Άγιον Πνεύμα δηλαδή μεταποιούσε τους ξένους φθόγγους στα αυτιά τους σε οικείους της δικής τους γλώσσας - δεν υπήρχε κανείς που να μην καταλαβαίνει. Αλλά η παραδοξότητα αυτή συνεχίστηκε και στους μετέπειτα αιώνες μέχρι σήμερα. Διότι έχουμε πολλά περιστατικά, όπου εν Πνεύματι Αγίω όταν υπάρχει άγιος του Θεού άνθρωπος ομιλεί αυτός και γίνεται κατανοητός και από ανθρώπους που δεν γνωρίζουν τη γλώσσα του. Κι ένα τέτοιο περιστατικό καταγράφει το παραπάνω απόσπασμα. Δεν θυμίζει και το ανάλογο περιστατικό με τον άλλο μεγάλο όσιο Γέροντα Πορφύριο, όπου συναντήθηκε αυτός με μία άθεη θεωρούμενη Γαλλίδα καθηγήτρια, η οποία

ήταν σε πνευματική σύγχυση, αλλά δίψαγε να βρει τον αληθινό δρόμο της ζωής; Η Γαλλίδα δεν γνώριζε καθόλου Ελληνικά, ο Γέροντας δεν γνώριζε καθόλου Γαλλικά, όμως στο τέλος συνεννοήθηκαν... Θαυμάσια, τόσο που συγκλονισμένη η καθηγήτρια έγινε θερμή πίστη, βαπτίστηκε ορθόδοξη και κατέληξε... καλόγρια σε μοναστήρι!

Μολονότι παράδοξα πράγματα αυτά, όμως δεν παραξενεύομαστε πολύ! Διότι το Άγιον Πνεύμα, ο Θεός μας δηλαδή, είναι ο ίδιος πάντοτε και παντού. «Ιησούς Χριστός χθες και σήμερα ο αυτός και εις τους αιώνες» ομολογεί ο απόστολος Παύλος. Συνεπώς, όπου το Πνεύμα του Θεού βρίσκει ανοιχτές καρδιές που διψούν για την αλήθεια, εκεί έχουμε μία ιδιαίτερη δράση Του, η οποία κατά πώς κρίνει ο Θεός μπορεί να επαναλαμβάνει το γεγονός της Πεντηκοστής. Το σημαντικό όμως δεν είναι αυτό· είναι η κατάληξη της επέμβασης αυτής του Θεού που θέλει τον άνθρωπο να γίνει δικό Του «κομμάτι», να ενταχθεί στο σώμα του Χριστού, να γίνει μία δική Του συνέχεια στον κόσμο τούτο και αιώνια, κάτι που πραγματοποιείται με το άγιο βάπτισμα και το άγιο χρίσμα, όπου ο άνθρωπος ζει την προσωπική του Πεντηκοστή. Αν ο Θεός κάνει και το πιο μεγάλο θεωρούμενο θαύμα είναι για να οδηγήσει τον άνθρωπο στη μετάνοια – το θαύμα ποτέ δεν λειτουργεί αποκομμένα και... «ξεκάρφωτα»! Σκοπός του Θεού μας δεν είναι να «θαμπώσει» τον άνθρωπο, αλλά να τον «ξεθαμπώσει» από τα «φώτα» των παθών και του διαβόλου, ώστε να ορθοποδήσει πνευματικά και να βρει τον Θεό και τον εαυτό του.

Κι όταν συμβεί αυτό και ο άνθρωπος σταθεί με επίγνωση στην πίστη του Χριστού και της Εκκλησίας, τότε αρχίζει να λειτουργεί μία άλλη «Πεντηκοστή» που ενώνει τους ανθρώπους και τους κάνει να μιλάνε όλοι την ίδια γλώσσα, έστω κι αν ο καθένας μιλάει τη δική του ξεχωριστή. Πρόκειται για την παγκόσμια γλώσσα της αγάπης, η οποία φωτίζει τον πιστό να βρίσκει τρόπους συνεννόησης κι εκεί που οι άνθρωποι ζουν στους δικούς τους μικρόκοσμούς κι αποξενωμένοι μεταξύ τους. Γιατί η αγάπη αυτή που είναι του Χριστού η αγάπη πλαταίνει την καρδιά του ανθρώπου εν Πνεύματι Αγίω και την καθιστά «χωρητική» ολόκληρου του κόσμου. Η «Πλατυτέρα των Ουρανών» Παναγία Μητέρα δακτυλοδεικτεί το όριο αυτό και γι' αυτό πάντοτε η Παναγία αποτελεί το αιώνιο παράδειγμά μας. Κι ίσως είναι καλό εδώ να θυμηθούμε και αυτό που έλεγε η αγία Γερόντισσα Γαβριηλία (Παπαγιάννη) με τον γνωστό και άμεσο τρόπο της γι' αυτή την παγκόσμια γλώσσα:

«Με αυτές τις πέντε γλώσσες γυρίζεις όλη τη γη και όλος ο κόσμος είναι δικός σου. Όλους τους αγαπάς το ίδιο. Ασχέτως θρησκείας και έθνους. Ασχέτως με όλα. Παντού υπάρχουν άνθρωποι του Θεού. Και δεν ξέρεις αυτός που βλέπεις σήμερα, αν αύριο δεν θα είναι ο Άγιος...

Η πρώτη είναι το χαμόγελο...

Η δεύτερη είναι τα δάκρυα...

Η τρίτη είναι το άγγιγμα...

Η τέταρτη είναι η προσευχή...

Η πέμπτη είναι η αγάπη...»

Πηγή: pgdorbas.blogspot.com